

Poštnina plačana v gotovini!

ODVETNIŠKA PISARNA

Uredništvo in upravnništvo:
Wildenrainerjeva ul. 15/III.
Dopisi morajo biti podpisani
in frankovani.

**GLASILO ODVETNIŠKEGA IN
NOTARSKEGA URADNIŠTVA**

== Izhaja vsak mesec. ==
Naročnina stane za celo
leto 48 dinarjev. — Po-
samezna številka 4 dinarje.

Štev. 1.—3.

V Mariboru, mesca marca 1925.

Leto XII.

Vseblina: 1. Po petletnici 1919—1924. 2. † Dr. Anton Medved. 3. Ob 40-letnici zaslužnemu možu. 4. Ustanovni občni zbor Društva odvetniških in notarskih uradnikov ljubljanske oblasti. 5. Ekspose. 6. III. občni zbor krajevne skupine v Ptujju. 7. Parasiti. 8. Vabilo na občni zbor.

1919

PO PETLETNICI.

1924

L.

Minulo leto je poteklo 5 let, od kar smo dne 18. junija 1919 ustanovili Društvo odvetniških in notarskih uradnikov za ozemlje kraljevine SHS s sedežem v Mariboru.

V Mariboru do tega časa še ni obstojala za naš stan nikakva organizacija. Ze radi tega in ker se je naše društvo ustanovilo v izrednih časih vsled potrebe in v obrambo stanovskega obstanka ter vkljub obkroževanju razburkanih valov ni zapustilo začrtane poti, pomeni za nas zaključek te petletne prevratne dobe vesel jubilej in trdno podlago za bodoče napredovanje našega pokreta.

Medvojnje in pvojnje razmere so pospešile našo združitev, ker smo uvideli, da je posameznik preslab, da bi se zamogel uspešno bojevati proti draginji, proti konkurenci in vsem drugim sodobnim navalom na stan privatnih uradnikov in še zlasti na naš sloj.

Vedno bolj je ogrožena naša eksistenca, našemu celokupnemu stanu preti popolen propad. Vso to dobo nas je tlačila draginja, posamezniki so preživljali nepopisne stiske, ki so nam bile pred vojno prav malo znane. Predvojnje plače so nas vsaj za silo ščitile pred materialnimi skrbmi. Vsakdo izmed nas je bil dostojno oblečen in obut in prehrana nam ni delala nikakršnih preglavic.

V teh petih letih pa smo drveli in še tavamo za draginjo, ki nas duši z izdatki, kateri so vedno večji od naših prejemkov. Naše fiksne plače, skakajoče cene, nestalna valuta in nezdrava stanovska konkurenca so glavni vzroki, da se naši službeni dohodki ne regulirajo razmeram in času primerno in da izvojujemo zmerne poviške vedno prepozno, ko je draginja že spet poskočila. Da se gg. šefi v povišanju plač ne prenaglijo, je za njih interese umevno. Ciceron pravi: «Magnam vegetigal parsimonia». (Was man erspart, ist gewonnen).

Justinus pa citira: «Homines, quo plura habent, eo cupiunt ampliora!» (Je mehr die Menschen besitzen, desto mehr begehren sie).

Da zavezimo poguben naval na naš stan in združeni branimo koristil posameznika, je potrebno, da iščemo zavetja v močnih strokovnih skupinah ter potomi vezi v sorodnih velikih organizacijah in medsebojnem tekmovanju zadobimo potrebne moralne sile za doseg naših ciljev.

Da pa bodemo uvaževani v velikih organizacijah, je potrebno, da se najpoprej sami združimo po strokah, se tam utrdimo in izobrazimo ter še le potomi krajevnih organizacij pristopamo k pokrajinskim organizacijam. Le na ta način bodo dobile »Zveze« od vseh strani discipliniranih vojščakov, ki bodo sposobni s svetlim orožjem svojega razuma uspešno bojevati boj za doseg naših zahtev in povzdigo našega stanu.

Dolžnost posameznih strokovnih organizacij je zlasti tudi ta, da išče potov in pripomočkov, kako doseči blagostanja pripadnikom posameznih strok. Daso uspehi v marsičem zavisni od zakonodaje, zlasti od naredb ministrstva za socialno skrbstvo, se pri tem ne sme prezreti.

Kar se odvetniškega in notarskega uradništva tiče, stili v ospredje zlasti vprašanje kvalifikacije, stalnosti in regulacije plač. Zahteva primerne kvalifikacije že sama ob sebi onemogoči naval nesposobnih ljudi v pisarne. Le toliko uradništva je sprejeti, kolikor ga je za dolično pisarno fakično potrebno. Vsakemu pa je odkazati ona opravila ki jih zamore z ozirom na predizobrazbo, strokovno izšolanje in v oigled službenim letom zmagevati. Tu naj velja za vsakogar angleško načelo: «The right man on the right place». (Pravi mož, na pravo mesto).

S pravilno razdelitvijo dela in z upoštevanjem sposobnosti pa je že storjen korak do stalnosti uradni-

štva. Stalno in sposobno uradništvo je za vsako pisarno pravi blagoslov. V taki pisarni se vrši delo brezhibno in hitro, brez nepotrebnega sitnjarjenja in nervoznega vpitja. Šef in uradništvo se izpopolnjuje v edno pisarniško jedrno, ki deluje kot stroj, opremljen z vsemi potrebnimi deli.

Stalno in visoko kvalifikacijo pa zamoremo pričakovati le pri onem uradništvu, ki se nima boriti s pomanjkanjem. Ako uradnika tarejo skrbi za vsakdanji kruh, ako mora s strahom misliti na bodočnost, ki se z brzino in grozo približuje njemu in njegovi družini, tak uradnik ne more ostati prvovrsten, ker njegove misli niso docela koncentrirane pri delu.

Sedanje plače z daleka ne odgovarjajo visokosti predvojnih plač, dasi se v pisarnah danes od uradništva mnogo več zahteva, kot se je pred vojno. Prejemki pa tudi niso v nikakšnem skladu z današnjo draginjo.

Poleg teh vprašanj bodo morale organizacije in zlasti zakonodaja proučevati vzroke, zakaj se naš stan ne more povzpeti do onega blagostanja, ki bi je zbog kakovosti službe lahko užival. Poleg že večkrat naštetih nedostatkov, je glavna krivda slabega gmotnega položaja tudi ta, da je v zadnjem času naraslo število odvetnikov daleč preko dejanske potrebe, vsled česar se morajo nekateri šefi že sami bojevati z materijalnimi skrbmi in kvalificiranega uradništva sploh ne nastavljajo, ker ga ne morejo plačati. Numerus clausus bi bil za odvetniške pisarne krepilno zdravilo, ki bi blagodejno delovalo pri odvetnikih in uradništvu.

Uradniku je treba na ta ali oni način zasigurati miren pogled v bodočnost ter mu odgnati skrbi in bojazen pred bodočnostjo, da bode nekega lepega dne z družino vred brez sredstev postavljen na cesto.

(Konec sledi).

Dragotin Gilčert:

† Dr. Anton Medved.

Medicina vincei fata non possunt.
(Zoper moč smrti, ni rože na vrsti).

Dragotin Gilčert.

Ali je res moralo priti, kar nas vsacega čaka? Zgodilo se je, toda nepričakovano in mogoč prezgodaj. Monsignor Dr. Anton Medved je preminul. Z njim je izgubila markantna, najbolj popularna in vsem priljubljena osebnost.

Dne 26. svečana 1925 ob 2. uri zjutraj po 4 dnevni bolezni — pljučnici — izdihnil je svojo blago dušo v javni bolnici v Mariboru.

Umrl je pravstnik, kakoršnih je malo. Njegovo vzorno življenje spremljale so vse do konca najlepše lastnosti. Neumorna delavnost in globoko vkoreninjena rodoljubnost, prežeta s človekoljubjem, so v veliki meri odlikovale nezabnega pokojnika, katerega so na njegovem apostolovanju spremljali blagi čuti z odlično srečo izobrazbo.

Vsled teh redkih lastnosti in radi njegovega jekleneega značaja ter globoke izobrazbe z obseznim znanjem in širokim obzorjem pridobil si je pokojnik širom Slovenije splošno priljubljenost in spoštovanje.

Dr. Anton Medved se je rodil dne 6. decembra 1862 na Gorici pri Rajhenburgu. Gimnazijsko je študiral v

Mariboru ter je bil na njej vsa leta prvi odličnjak in je tudi maturiral z odliko.

Po dovršenih bogoslovnih študijah — v Mariboru in v rimskem zavodu Dell' Anaimo — je bil dne 6. julija 1888 posvečen v mašnika. Kaplanoval je nekaj časa v Trbovljah in Šoštanju. Na to ga je poslal škof v Rim in na Dunaj, kjer je postal leta 1892 doktor bogoslovja in modroslovja. Leta 1893 je bil imenovan za profesorja na mariborski gimnaziji, kjer je odlično deloval do svoje smrti, toraj nad 30 let. Po preobratu bil je imenovan za škofijskega duhovnega svetnika in tajnega papeževega komornika (moussignor), katero odlikovanje je v cerkveni hierarhiji zelo častno.

Pokojnik je bil dober ljudski pisatelj, ki je tudi na tem polju neumorno deloval ter nam zapustil v svojih spisih modre misli in zlate nauke. Že kot teolog se je blavil s pisateljevanjem in je tudi pesnikoval ter zlagal prav mične pesmi.

Njegovo najvažnejše literarno delo je »Cerkvena zgodovina«, ki je predpisana kot učna knjiga za srednje šole. Prvovrstno njegovo delo je tudi »Anton Martin Slomšek« — opis življenja in delovanja prvega mariborskega knezoškofa, — ki ga je izdala družba sv. Mohorja v Celovcu leta 1900.

Dr. Medved je bil vedrega čela in vesele narave. Vkljub duhovniškega poklica in mnogostranske zaposlenosti se ni izogibal posvetni družbi, v koji je slovel vsled učenosti in priključivega vedenja kot zelo duhovit in prijeten družabnik.

Pokojni profesor pa je bil zlasti ljubljeneec vseh dijakov, ki so v teh 30 letih posečali njegove gimnazijske nauke in še posebej onih revnih in gladnih študentov, katere je pokojnik vsestransko podpiral in bil njih pravi krušni oče.

Marsikateremu dijaku je izprosil hrano pri mladi-moljubnih družinah. Koliko jih je, ki se imajo pok. Dr. Medvedu zahvaliti, da jim je bilo omogočeno preživljenje v dijaških letih in da so danes oblečeni v »boljšo sukno«. Ko je bila v Mariboru ustanovljena dijaška kuhinja, je bil dr. Medved med prvimi, ki je posvetil vso skrb in ljubezen razvoju tega humanitarnega društva in zaščitnika dijaštva. Dr. Medved je bil nad 25 let tajnik in zadnji dve leti predsednik Dijaške kuhinje.

Vsi številni bivši in sedanji dijaki se bodo še v poznih letih s toplimi čutili in z odkritim spoštovanjem spominjali svojega velikega dobrotnika v dijaških letih gospoda Dr. Medveda.

Bilo je pred 30 leti (mienda leta 1894 ali 1895), ko so nastopile dijaške počitnice. Trije študenti, (F. S., ki je kot jurist prerano umrl, A. B., ki se nahaja sedaj kot dekan na Koroškem in jaz) smo se dogovorili, da se »per pedes apostulorum« podamo na študentovsko potovanje, da v prosti naravi občudujemo stvarstvo in spoznamo lepoto in skrivnosti prirode ter opazujemo dobra in slaba svojstva človeštva.

Napotili smo se peš čez Dramlje, mimo Zajčkega samostana v Spitalič, potem čez Konjiško goro v Konjice in dalje na Brinjevo goro na Pohorju. Drugo jutro smo zarana vstali. Kmetica nam je na vse zgodaj postregla z žganci in mlekom, na kar smo preko Pohorja nadaljevali pot v Maribor, ki nam je bil do takrat neznan. Ob vzhajajočem solncu smo uživali na zelenih pohorskih gričih in višinah (krasen razgled daleč na okoli). Narava je prekipevala življenja in zdravja. Zadivljeni smo se radovali te krasote. Pozabljene so bile vse skrbi in težave, s katerimi smo se morali bo-

riti preteklo šolsko leto. Le veselo naprej v neznan nam svet. In zapeli smo iz čistih grl: »Če študent na rajžo gre«

Ob solnčnem zahodu smo dospeli precej vtruljeni v Maribor preko starega mostu, ki ga danes ni več videti.

Ko smo si drugi dan ogledali znamenitosti Maribora, je Franjo obiskal svojega sorodnika, midva s Tonetom pa sva se s posebnimi priporočilnim pismom — radi izbere stanovskega poklica — podala za svet do mladega profesorja g. dr. Antona Medveda.

Srce nam je utripalo, vendar sva korajžno potrkala in naenkrat sva stala pred ljubeznivo osebo Dr. Medveda, ki ga osebno še nisva poznala, o katerem pa se je med celjskim dijaštvom že takrat širil glas, da je velik dobrotnik in ljubitelj študentov. Ko je prečital priporočilno pismo, je zahteval najino spričevalo, češ »Dijakovo ogledalo je njegovo šolsko spričevalo«. Na dobro spričevalo je dijak lahko ponosen. Kdor domov nosi dobra spričevala, je podoben slavnim vojskovodjem, kateri se z zmagonosnimi zastavami vračajo v domovino. Leni dijaki s slabimi spričevali — če so tega sami krivi — so podobni praznim plevam. Talko nekako je govoril, ko je pregledoval najine rede. Krasne in jedernate so se nama dozdevale te misli, še bolj pa sva bila očarana vsled njegove prikupljivosti in prijaznega razgovora. Vprašal naju je o najinih domačih razmerah, se zanimal za celjsko gimnazijo, na kar sva mu povedala, kako imamo vsi radi profesorja veronauka g. svetnika Ivana Krušiča, ki nam je res izkazoval obile dobrote ter se ob vsaki priliki zavzel za dijake iz dežele. Tudi strogosti ravnatelja Petra Koučnika in potrpežljivosti ter ljubeznivega negovanja od strani našega razrednika prof. Liesskoumig-a nisva zamolčala.

Dr. Medved je menil, da so za slov. dijake, ki pridejo z dežele ter ne znajo nemško, s početka res težkoče, ker se mora tak dijak poleg latinščine, grščine in drugih predmetov učiti še nemščino. Toda slovenski dijak z resno voljo in železno vstrajnostjo pri učenju vse premaga in slednjič vendar svoj cilj doseže. Zato pa ne sme dijak nobene ure zamuditi, ker nikjer ni čas toliko vreden, kot na latinskih šolah.

Profesorje, kateri za potrebno vednost in krepost svojih dijakov skrbijo, ter jim z ljubeznijo, značajnost in stanovitnost v mlada srca vcepljajo, take profesorje moramo ljubiti, ker jim za njih trud ne moremo biti nikdar dovolj hvaležni. To so dušni očetje, ki vzbujajo v srcih učencev blage občutke in visoke misli ter jim kažejo široko polje za bodoče delovanje.

Se mnogo zlatih naukov nama je dal, pri tem pa ni pozabil, da ima dijak vedno prazen želodec in je poskrbel tudi za tečen prigotek, ki je naju tudi telesno okrepil in najino razpoloženje dvignil.

Dr. Medved je povdarjal, da je treba revne dijake podpirati, da se jim omogoči boljša bodočnost. Nekaterim je sicer težko pripomočke od svojih lastnih potrebščin odtegovati ali če pomislimo, da bi marsikateri inteligentni danes ne bilo med nami, če bi se med našimi predniki ne bili znašli mladino ljubci, potem smo res dolžni, da po svojih močeh pripomoremo mladini do študij, da vzgojimo narodu za bodočnost vrle delavce. V to svrhu se ustanovljajo tudi dijaške kuhinje, katere moramo podpirati, da bodo zamogle olajšati čim več bede revnim dijakom.

Če je vkljub temu dijak večkrat lačen in mu mora včasih zadoščati za večerjo le košček trdega kruha in čaša mrzle vode, ne sme radi tega obupavati, temveč zaupati v ljubezen bližnjega, v pomoč dobrotnikov, zlasti pa v lastno pridnost in boljšo bodočnost. Slovškov

izrek: »Kar človek izprosi, brez strahu nosi« velja tudi za dijake. Jaz sem vedno vesel številnih dijaških obiskov, četudi je večkrat prvi pozdrav — »Pax per studiosum sum...« Ko pa razberem v spričevalu odlične rede, ki jih naše dijaštvo vkljub svoji siromašnosti na gimnazijah dosega, potem se veselim, da služijo od mladino ljubov dane podpore res plemenitemu namenu.

Znanje in nepokvarjeno srce je najstalnije bogastvo človeka. Vse drugo lahko izgubimo. Kar pa smo se naučili, ostane naša last, tega nam ne more nikdo vzeti. Za to pa so srečni oni dijaki, ki zapuščajo gimnazijo z nepokvarjenim srcem, trdnim in neupogljivim značajem in ki so si v dijaških letih nabrali bogatih zalog znanosti, da zamorejo oboroženi z uma svetlim mečem stopiti v javno življenje.

Kar se pa izbiranju življenjskega poklica tiče, naj odloča notrajnost in pravi razum! Ako si to dvoje ne nasprotuje, ne bode težko pravo zadeti. Pri tem se ne sme prezreti, da prisiljena reč nikdar dobrega ne stori.

Z globokimi občutki v resnem premišljevanju teh modrih nasvetov smo zapuščali Maribor ter nadaljevali pot ob šumeči Dravi mimo Št. Petra in se ustavili na gradu grofa Herbersteina na Vurbeku, kjer smo raz stolpa daleč na okrog pregledali krasote dravske doline. Pod nami se je vila med zelenimi travniki in plodovitimi z rumenim klasjem obloženimi njivami Drava v deročih valovih. Na robu te divne panorame nas je pozdravljalo zeleno Pohorsko gorovje, v sinji daljavi smo zagledali Boč, za tem Donati in naš pogled se je zgubljal čez Črno goro v nepregledne nižine proti Hrvatski.

Romantično pot od Vurbeka do Ptujja smo prehodili v občudovanju prirodnih krasot ter se — ob oživljanju spominov na večerajšnje srečanje z ljubljancem dijaštva Dr. Medvedom — nankrat znašli v prijaznem mestu Ptuj. Tu so se nam pridružili mlajši dijaki ptujске nižje gimnazije, ki so nas pospremili na »Ptujsko goro«, znano tudi pod imenom »Črna gora« izza časa turških bojev na Dravskem polju.

Na tej zgodovinski gori dozdeval se nam je svet tako lep, da smo se s hvaležnostjo spominjali naših starišev, profesorjev in vseh onih dobrotnikov, ki so nam s svojo ljubeznijo in skrbjo omogočili te dijaške doživljanje in izreden vžitek prirodnih dobrot.

Spominjali smo se zlasti toplih besed prof. Dr. Medveda, ki je bil tudi med ptujskim dijaštvom visoko čislán in priljubljen. Skoro vsak izmed nas je vedel o njem kaj zanimivega povedati. Delali smo trdne naklepe, da se bomo skušali približati njegovim dobrim nasvetom, da bomo z dejanji povračali njegovo ljubezen do dijaštva.

Na oni višini v sredi ptujskega polja objelo nas je dijaško brezskrbno razpoloženje. Vonj narave nas je omamila, da so bila naša srca prenapolnjena. Pod nami je vse kličilo, nad nami je kipelo nebo in solčni žarki so nas od vseh strani božali. Zahotelo se nam je po mečem neznanem, nedosegljivem. Stopili smo v krog ter dali duška notranjim čutilom in iz mladih prs se je daleč na okrog razlegalo:

Gaudeamus igitur
Juvenes dum sumus
Post jucundam juventatem
Post molestam senectutem
Nos habebit humus.

Težavno je bilo pred 30 leti revnemu dijaku študirati. Ako ne bi bilo pomoči od nekaterih požrtvovalnih

dobrotnikov, kakor je bil g. dr. Medved, ne bila bi pomagala dijaku ne vstrajnost, ne veselje do učenja in če bi bil še tako talentiran. Vsled pomanjkanja gmočnih sredstev, bi bilo omagalo tudi ono število srečnih dijakov, ki so se ob pomoči blagočutečih narodnjakov vkljub pomanjkanju z naporom železne volje dokopali do mature. Ti se imajo poleg lastne energije zahvaliti svojim podpirateljem, da so postali člani duhovniki, upoštevani sodniki, odvetniki itd. ter so zasedli odgovorna in častna mesta med svojim narodom.

Ne morejo pa biti vsi v prednjih vrstah. Tudi druga, tretja in celo zadnja vrsta lahko služi za uspešno udejstvovanje onemu, ki hoče postati pošten in koristen člen te neskončno dolge človeške verige.

Izmed številnih dijakov zadnjih 30 let jih je le malo, ki so srečno prehodili vso trnjevo pot od prime do mature.

Mnogo jih je koj prva leta omagalo ter so se povrnila k »plugu«. Drugi so se zatekli k obrti in industriji. Nekateri pa so nadaljevali pot po »Golgoti«. — Vkljub pomanjkanju, boreč se z gmočnimi težkocami ali drugimi neprilikami, stopali so hrabro po lestvi. Toda temu je »spodletelo« že v sredi poti, oni je še vstrajal, vendar je omagal, predno je došel na vrh. Utrudila ga je težavna hoja in obstal je v strmini. — Tem niso bili izpolnjeni prvotni vzvišeni cilji, za katerimi je hotela mlada dijaška duša. Treba se je bilo zateči v druge poklice. Zlasti med uradničtvom vseh vrst srečujemo tudi take, ki so morali dati prvotnemu življenskemu cilju drugo smer. Oni, ki so se v mladosti manjzeli lepih misli in ostali s svojim načelom, pa bodo tudi v teh stanovih stremili, da jih uresničijo in častno dokončajo življensko nalogo.

Rajniki Dr. Medved je čislal vse sloje, zato pa je bil od vseh spoštovan in ljubljen. Vendar je rad naglašal: »Vesel sem, ako me kateri mojih učencev koseže, posebno pa sem ponosen, ako me kateri nadkrilil.«

Dr. Medved si je med vsemi sloji pridobil simpatije in postal zlasti vsled svojih blestečih govorov splošno popularen. Neštetokrat je govoril ob cerkvenih slavnostih, v romarskih cerkvah in na številnih primicijah. Nezapne nam ostanejo njegove majniške pridige in priljubljene govori ob »Silvestrovem«. Čudovit spomin, srečna izbira prispeodob in njegova prepričevalna beseda, vse to je odmevalo iz njegovega ognjevitiga govora, ki je valovalo nad množico v mogočnih odmevih, včasih pa končaval v ganutju z izlivi plemenitih srčnih čutil in dušnih vrlin. Njegove priproste in krasne besede so tekle kot bi rožice sadil.

Dr. Medved je slovel kot jeden izmed najboljših ljudskih govornikov zadnjih 30 let. Ves ta čas je bival na vročih mariborskih tleh, kjer so se v prejšnjih letih, vsled germanizatoričnega pritiska, bili narodnostni boji. Ob preobratu pa je bila velika potreba odločnih in narodnih mož, da je ostalo mariborsko obmejno mesto ohranjeno slovenskemu narodu.

Ceravno so se duhovi večkrat cepili, ostal je Dr. Medved vedno zvest svojemu značaju ter je povsod in ob vsaki priliki pokazal, da je narodnjak z mislijo in srcem in da se ne ozira na škodljive pojave strankarske razcepjenosti. Bil je pošlena štajerska korenina. Radi teh redkih svojstev ostal je zvest narodnim, prosvetnim in drugim društvom ter je uspešno deloval kot predsednik Slovanske čitalnice, član načelstva Posojilnice v Narodnem domu, prijatelj Ljudske univerze, soustanovitelj Protituberkulozne lige, zlasti pa kot predsednik

Ciril-Metodove družbe in to v času vojne, ko je bilo tako mesto skrajno nevarno.

Ob prevratnem času so bili posebno potrebni taki možje, ki so se nesebično in neustrašeno žrtvovali za bodočnost svojega naroda. V prvih vrstah med generacijo Maister, dr. Rosino, Dr. Vrstvšek in drugimi odličnimi narodnimi borci nastopal je gosp. Dr. Medved neustrašeno kot apostol svojega naroda. Ob narodnih svečanostih, ob protestnih shodih in sploh ob vsakovrstnih manifestacijah razlegal se je pred množico mogočen glas Dr. Medveda, ki je krepko donel ter vse na okrog navduševal in prepričal za sveto narodno stvar. Njegovi ognjeviti govori so bili krasni odmevi lepo doneče narodne pesmi.

Četudi je bil pokojnik znan kot glasnik ljubezni in strpnosti, vendar ni mogel tapeti narodnih krivic. Ko je po več stoletnem suženjstvu zasijala Slovincem zarja svobode, zamogel je veliki sin Jugoslavije gosp. Dr. Medved z radostjo citirati proroške besede nesmrtnega pesnika S. Gregorčiča:

Ne bo nas več tujčin teptal,
Ne tlačil nas krvavo;
Naš rod bo tu gospodoval,
Naš jezik, naše pravo!
Pod streho našo tujji rod
Naj gost nam bo, a ne gospod;
Mi tu smo gospodarji,
In Bog in naši carji!

Od blizu in daleč smo prišli, da se poslovitno od našega ljubljence, od moža, izredne učenosti in jeklene značaja, ki je vse svoje premoženje in duševne sile daroval mladini in slovenskemu narodu.

Njegovo truplo leži negibno na mrtvaškem odru v škofovski palači, kamor prihajajo cele procesije ljudstva iz raznih krajev. Učenec in prijatelj kropijo svojega učitelja in dobnika. Solze nas rosijo in strmeč se povprašujemo: Ali je to kruta istina, ali so le hude sanje? Istina je. Neizprosna Morana je izgovorila zadnjo besedo.

Nehalo je biti blago srce, ki ni poznalo sovraštva. Otrpnile so te roke, ki so v življenju razdelile toliko dobrot. Negibne so postale noge, ki so nosile pokojnika na njegovih blagoslovljenih potih, potihnili so njegovi govori, ki so nas v življenju krepili in navduševali. Žalostno in tožno razglašajo zvonovi tužno vest, da bode skoraj črna zemlja krila zemeljske ostanke onega, ki je privetel med nas iz srede najboljših slovenskih sinov, ki je nas in rodno zemljo do zadnjega dih-ljaja iskreno ljubil. Homini necesse est mori....

Dne 28. februarja 1925 vil se je žalni sprevod od stolne cerkve do pokopališča na Pobrežju. Bila je nepregledna procesija, ki se je ob špalirju tisočglave množice iz mesta in dežele pomikala proti zadnjemu domovju pok. Dr. Medveda.

V stolni cerkvi je sam knezoškof gosp. Dr. Andrej Karlin (pokojnikov sošolec) v škofovskem ornatu opravil svečane cerkvene obrede ter se v ginljivem govoru poslovil od pokojnega Dr. Medveda. Nad 100 duhovnikov, zastopniki civilnih in vojaških oblasti ter številne deputacije raznih društev s prapori, so v cerkvi obkroževali krsto. Pred cerkvijo pa so čakali v dolgih vrstah: šolska mladež, številna društva in nepregledne množice ljudstva od vseh krajev, da izkažejo zadnjo čast čislannemu narodnemu ljubljencu.

Posebno težke stopinje so bile onih številnih spremeljvalcev, kojim je bil pok. Dr. Medved učitelj, vodnik in dobnik.

Med turobnimi glasovi Dravske godbe došel je spreved na Pobrežje, kjer se je v lepem govoru poslovil od pokojnika stolni kanonik g. dr. Tomažič.

Nebó se je zjasnilo in v zaton nagibajoče se solnce je s toplimi žarki pobožalo ljubitelja človeštva in narave v zadnje slovo, predno je bil položen v hladno zemljo k večnemu počitku.

Poizgubili so se odmevi lepo donečih žalostink, ko je mati zemlja sprejela v svoje naročje truplo nezabnega gosp. Dr. Antona Medveda.

Globoko pod zemljo

A duh visoko vrh zvezdâ

Z duhovi rajskimi Ti biva,

V objetu večnega Bogâ

Tam blâženstvo brezmejno vživa. —

S. G.

Ob štiridesetletnici zaslužnemu možu.

Gospod Josip Kraševce, pisarniški ravnatelj na mariborskem okrožnem sodišču, praznoval je dne 1. februarja 1925 štiridesetletnico službovanja. V svojem rojstnem kraju pri okrajnem sodišču v Kanalu vstopil je v službo dne 1. februarja 1885. Služboval je kasneje v Cerknem in Tolminu, od koder je bil 1. 1898 od južne uprave poklican k okrajnemu sodišču v Gorici, da tam uredi sodne pisarne v smislu novega poslovnega reda, kakor ga je zahtevalo sodno poslovanje po novem divilno-pravdnem redu, ki je odprl vrata v sodne dvorane tudi slovenskemu jeziku.

V oni dobi smo na Goriškem našli zavedne slovenske uradnike samo pri okrajnih sodiščih na deželi. V mestih so bili sodni uradniki le italijanske narodnosti ali pa renegati. Z upeljavo novega civ. pr. reda 1. 1898 se je ta praksa preokrenila v korist Slovencev, ki so bili na glasu boljših in uporabljivejših uradnikov od Italijanov in so slednje v vsakem oziru nadkrilili.

Današnji jubilarnt je prevzel z večšo reko nov delokrog ter energično pričel z organizacijo sodnih pisarn po novih določbah v vseh treh jezikih. Bil je prvi, ki je s slovenskimi strankami občeval v maternem jeziku tako, da so nekateri Slovenci mislili, da je bil v svrhu organizacije po novih predpisih poslan iz Ljubljane.

Kakor znano, je bila sodna uprava v italijanskih pokrajinah do uveljavljenja nove procedure precej zanemarjena. Slovenski sodniki so pričeli čistiti ajgijev hlev po raznih sodnih okrajih. Gospod Josip Kraševce — ki je bil za 6 mesecev po prihodu v Gorico imenovan pisarniškim predstojnikom — pa je v tem oziru prednjačil med pisarniškim osebjem.

Videli smo ga na plodonosnem delu v najbolj zanemarjenih sodnih oddelkih, bodisi v zapuščinskem, spornem, ali izvršilnem oddelku in precej časa tudi kot vodjo zemljiške knjižge.

Polagoma so prihajali v Gorico še drugi slovenski pisarniški uradniki in avskultanti.

Predstojnik Kraševce je obdržaval poučna strokovna predavanja, katera ni posečalo samo pisarn. osebe, temveč tudi avskultanti in celo nekateri sodniki so ga pravi radi poslušali.

Od leta 1899 naprej pričel je dotok odvetnikov in odvetniških uradnikov v Gorico tudi iz Štajerske in Kranjske. Prvi je bil g. Kraševce, na katerega smo se v vseh sodnih zadevah obračali in dobili smo vsestranske informacije, katere nam je rad dal in je bil pri tem — dasi sam zelo zaposlen — vedno prijazen in postrežljiv.

Njegovi predniki, ki so se poprej šopirili na goriški Preturi in gospodovali na »Tribunale Circolare in Gorizia« so zasledovali ta preobrat z največjo jezo in zavistjo. To pa g. Kraševca ni motilo, da je nadaljeval poslovanje v začrtani strokovni smeri v slovenskem duhu. Ker pa je bilo njegovo poslovanje korektno in brezhibno, mu vkljub sufliranju od strani italijanskih odvetnikov in zagrizenih lahonskih sodnikov niso mogli do živga. Pri svojih predstojnikih je bil na glasu najboljšega pisarniškega uradnika one dobe. Sam višji predsednik Gentschem ga je nazval: »Der best-qualifizierte Beamte in meinem Sprengel.«

Gospod Kraševce pa se je tudi na narodnem in kulturnem polju udejeval kot pravi Slovenec. Videli smo ga kot pevca in igralca na podeželskih odrih. Prišedši v Gorico, je bil pri Čitalnici izvoljen v odbor ter je bil nje znan blagajničar ter je več let odlično vodil blagajniške posle. Bil je tudi soustanovitelj Glasbene in pevškega društva, pozneje »Glasbene Matice« in nje odbornik. Ko je slovenski živelj na Goriškem pričel prosteje dihati, videli smo ga pri vseh možnih narodnih prireditvah, bodisi kot pevca ali kako drugače.

Ko si je »Glasbena Matica« osvojila širše delovanje, bil je g. Kraševce izvoljen kot predsednik moškega zbora ter nas je vodil po goriški okolici v Brda in po Vipavski dolini. Nezaben nam ostane krassen izlet po morju v Pulj, kjer je Glasbena Matica priredila v Narodnem domu veličasten koncert ter se je drugi dan na Brionskih otokih mogočno razlegala slovenska pesem: Buči, buči morje adrijsko....

Ni čudo, da je došel ta narodni delavec ob preobratu meseca novembra 1918 — ko so bili v Gorici že italijanski karabinerji — na proskripcijsko listo med one, ki so bili določeni — kot Italjanom nevarni elementi — za Kalabrijo.

Toda niso ga ugrabili. V zadnjem hipu jim je ušel ter v veliki nevarnosti došel čez Idrijo v Jugoslavijo. Višje deželno sodišče v Ljubljani ga je že mesca januarja 1919 dodelilo k okrožnemu sodišču v Maribor, kjer je bil imenovan ravnateljem in dne 1. decembra 1922 odlikovan z redom Sv. Save V. vrste.

Rajmki predsednik višjega sodišča v Ljubljani g. Kavčnik Ivan je nekoč poročal, da je g. Jos. Kraševce najboljši sodni pisarniški ravnatelj v območju Slovenije.

Tudi v Mariboru je na glasu odličnega strokovnjaka v pisarniških zadevah ter vžival neomajno zaupanje pri svojih predstojnikih. Dosedaj je služil sedmim predsednikom kot neposrednim šefom in sedaj pričakuje osmega.

Redki so oni uradniki, ki so v težavni službi osiveli in kljubovanje siremskim glasovom tujerodcev obdržali svojo značajnost in narodnost, da zamorejo na jesen svojega življenja z vedrim čelom in s ponosom zreti v pretekla leta.

Odvetniško in notarsko uradništvo ima zbog službe mnogo stika s sodnim uradništvom ter zna visoko ceniti zasluge, katere gredo visem onim uradnikom, ki so vsestransko vestni in pravični ter v svoji korektnosti ne pozabljajo, da moramo biti eden napram drugemu vlijudni in strpni.

Veseli nas, da zamoremo ob 40letnici našemu jubilarntu g. Josipu Kraševcu — ki je vkljub 40 službenih let še čil in zdrav — izreči naše najsrčneje čestitke z željo, da bi mu bilo usojenih še mnogo srečnih let. •

V Mariboru, na Svečnico 1925.

Društvo odvetniških in notarskih uradnikov.

Podpredsednik: Predsednik: Blagajnik:
Stefan Dergas. Dragotin Gilčvert. Franjo Moškon.

Ustanovni občni zbor „Društva odvetniških uradnikov ljubljanske oblasti v Ljubljani“.

se je vršil v nedeljo dne 21. decembra 1924 ob 10. uri dopoldne v Prešernovi sobi restavracije »Pri novem svetu«. Zborovanje, ki se ga je udeležilo 15 odvetniških in notarskih uradnic, je otvoril predsednik »Zveze društev privatnih nameščencev Slovenije v Ljubljani«, g. Val. A. Urbančič, ki že v svojem pozdravnem magovoru pojasnil namen in cilj velevažne organizacije, podal jasno sliko o žalostnem položaju odvetniškega in notarskega uradništva ljubljanske oblasti, ki je izročeno na milost in nemilost svojih šefov ter končno objasniti pomen Društva privatnih nameščencev Slovenije, katero stremi za izboljšanjem naših socialnih in gospodarskih razmer.

Za njim je podal poročilo pripravljalega odbora društva zvezni tajnik g. Pfeifer. Iz poročila je bilo razvideti, da si je Zveza že zdavno prizadevala organizirati odvetniško in notarsko uradništvo ljubljanske oblasti, kar ji je bilo pa do danes vsled desinteresiranosti te panoge nameščentstva nemogoče. Po kratkem poročilu je prečital na predlog g. Urbančiča osnutek društvenih pravil, katere so navzoči soglasno potrdili in sklepoma poročila predlagal, da se izreče zahvala gđ. Stanoljevi, ki si je zelo mnogo prizadevala v času predpriprave za ustanovitev društva in je našo akcijo v popolni meri podprla.

Za tem je sledila volitev odbora, ki se je tako-le konstituiral:

Marica Ramšak, predsednica (solicitatorica v pisarni dr. Anžona Švigelja, odvetnika v Ljubljani),

Emia Deisingerjeva, podpredsednica (stenografinja v pisarni dr. Ivo Benkoviča, odvetnika v Ljubljani, Miklošičeva cesta 6 D).

Rožica Stanolj, tajnica (solicitatorica v pisarni dr. Frana Novak - dr. Alojzija Kobal, Ljubljana Dalmatinova ul. 3).

Rozi Magister, namestnica tajnice (stenografinja-strojepisica pri dr. Anžonu Švigelju, odvetniku v Ljubljani).

Iva Šimkovec, blagajničarka (stenografinja in strojeziska pri dr. Triller — dr. Treo, Ljubljana)

Lojzka Papler, odbornica, (stenografinja in strojepisica pri dr. Franu Tomišnek, odvetniku v Ljubljani, Kralja Petra trg št. 2).

Članski prispevki so se določili sledeče: Pristopnina enkrat 5 din., mesečna članarina 10 din. za člana.

Pod slučajnostmi prečital je g. Pfeifer pismo odsotne gđene. Eme Deisinger. Na to je poročal, da je bil na današnji občni zbor povabljen tudi tov. Dragotin Gilčvert, predsednik mariborskega društva, ki pa je zadržan ter se je pri Zvezi pismeno oprostil. Zborovalce prav pristréno pozdravlja in je naslovil na današnje skupščino to-le pismo z dne 19. febr. 1925.

»Dragi tovariši in tovarišice! Zveza društev privatnih nameščencev Slovenije v Ljubljani mi je z dopisom 12. t. m. sporočila željo nekaterih ljubljanskih koleginj, naj bi se udeležil Vašega občnega zbora dne 21. t. m. Žal mi je, da tej želji ne morem ugoditi, ker smo že mesca novembra določili občni zbor naše ptujske skupine za to nedeljo, kakor to posnamete iz »Odvetniške pisarne« in moram kot predsednik našega društva v Ptuj poročati,

Ob isti uri, ko bodele Vi v Ljubljani zbrani na ustanovnem občnem zboru, ki naj pomeni preobrat v sedanjem mrtvilu in začetek živahnega organizacijskega delovanja naše stroke v ljubljanski oblasti, bode mo mi v Ptuj v Narodnem domu zbrani na III. občnem zboru naše ptujske skupine ter razpravljali o stanovskih vprašanjih in stavili temelje za procvit naših organizacij ter boljše bodočnosti našega stanu. Spominjali se bode mo tudi Vašega zborovanja, ki mu želimo najlepše uspehe.

Prepotrebna je zopetna ustanovitev lastnega stanovskega društva v ljubljanski oblasti in želimo, da bode med nami iskrena vez od Drave čez Savo, da bode v solidarnosti z našimi društvom zastopali interese ter v organizacijo pritegnili vse uradništvo v obsegu ljubljanske oblasti.

Priporočam Vam, da se tudi Vi včlanite v Zvezo, da bode potom nje zadobil naš stan v Delavski zbornici, Pokojninskem zavodu in drugih socialnih korporacijah primerno zastopstvo, da bode naš član med privatnimi nameščenci primerno upoštevan in bodo naši interesi pri vseh merodajnih oblastvih zadosno ščiteni.

Naše organizacije morajo širiti med našimi tovariši disciplino in stanovsko zavest, da se v našem sloju ne bode več ponavljala izrek: »Kdor ponižuje se sam, podlaga je tujčevi peti«. Vsak član naj se zaveda svojega poklica ter deluje na izboljšanje naših razmer. V to svrhu je potrebno, da se vsak naroči na naše stanovske liste »Organizator« in »Odvetniška pisarna« ter da točno plačuje članarino in naročnino.

V nadi, da je naš stan z ustanovitvijo Vašega društva pridobil močnega zagovornika skupnih interesov privatnega uradništva in naše društvo hrabrega sobojevnika na stanovskem polju, pošiljam Vam od Drave v lastnem imenu ter v imenu našega društva in Ptujске skupine najsrénejše pozdrave. Društveni preds.: Dragotin Gilčvert l. r.

Bil je na to sprejet predlog gđe. Stanoljeve, da naj se izreče pismena zahvala in pozdrav predsedniku mariborske organizacije za njegove simpatije do novo ustanovljenega društva, na kar je po končanih formalnostih zaključil g. Urbančič lepo uspelo zborovanje in apeliral na navzočec vztrajnemu in solidnemu delovanju.

Eksposè.

Dolgotrajna izkušnja nas uči, kako ravno nekateri naši šefi stoje na odločno odklonilnem stališču glede vsake organizacije svojih nameščencev. To je pa tudi temeljni vzrok, da naša stroke ne najde spričo drugih strok nobenega ugleda in uvaževanja ter je brez moči. Neorganizirani, kakor smo bili doslej, je bilo pač šefu popolnoma poljubno, da je črpal svoje moči iz nepregledne vrste brezposelnih in nekvalificiranih, cenenih in medolletnih moči brez vsake sposobnosti, katerim je bila služba le mimogrede poklic in prehodni stan.

Naravno je, da je tako stanje nevzdržljivo vsakomur, kdor čuti količkaj zavesti, resnosti in njo moralne potence. Najpriprostejši obrtnik je vedel, kaj mu je storiti, da si pribori zadostno eksistenčno podlago.

Sedaj je vprašanje, pri katerem koncu naj začnemo tudi mi delovati na to potom naše organizacije, zakaj vsak posameznik tvori le papirnato silo.

Po mojem mnenju in pretehtavanju bi predlagala, da bi se pred vsem delovalo zelo taktično in kar se tiče morebitne apelacije na naše šefe skrajno diplo-

matično. Menim, da smo dosegli zadosti za začetek, ako se nam posreči, da prično naši službodavci respektirati našo organizacijo. V to svrhu bi bilo zelo na mestu, ako se od našega društva izdelajo enostavne prijavnice, kateri cirkularji naj se pošljejo našim šefom, da nanje prijavijo svoje uslužbence, katere potem stavimo v posamezne kategorije po višini plače. Na ta način bi vpeljali sistem prijave in odjave in skušali tako doseči, da bi se pri event. nastavitvi gg. šefi obračali na društvo za dobre moči; kajti, ako bomo res enkrat tako daleč, tedaj pribijem z nova, da smo dosegli zelo veliko, — to je: priznanje naše organizacije in ugled. Tedaj šele bi bilo možno posredovati glede zvišanja plač, kar upam, pride že samo po sebi.

Kar pa se tiče praktikantinj, katere bodo itak šefi vedno sprejemali, se bode pa na ta način doseglo toliko pri njih, da se ne bodo smatrale kot prehodni stan, ampak da se bodo obratno skušale poprijeti dela in izpopolniti svoje znanje. Na drugi strani pa se bode poskušalo zabraniti, da se na mesto poklicnih odvetniških uradnikov ne nastavljaajo penzionisti.

Ne bom razpravljala tu še o drugih vprašanjih, ki so v zvezi z zgoraj navedenim vprašanjem, kar si pridržim za bodoče seje.

Ljubljana, dne 31. decembra 1924.

Ema Delsing, podpredsednica.

III. občni zbor ptujske skupine društva odvetniških in notarskih uradnikov s sedežem v Mariboru

se je vršil v nedeljo dne 21. decembra 1924 ob 10. uri dopoldan v restavraciji »Pri zamorecu« v Ptujju.

Občni zbor je bil zelo dobro obiskan. Vdeležilo se ga je s par izjemami celokupno odvetniško in notarsko uradništvo iz Ptujja.

Nekateri mariborski tovariši so sicer tudi napovedali vdeležbo, toda prišel je edino agilni predsednik »Osrednjega društva« g. Dragotin Gálčvert, za kar mu izrekamo zahvalo.

Ta je tudi vodil občni zbor, ki ga je ob določeni uri otvoril, pozdravil navzoče kot predsednik Osrednjega društva in kot pooblaščenec predsednice Ptujjske skupine tov. Nežice Illner ter se zahvalil za obilo vdeležbo in zanimanje, ki ga kaže naša skupina.

Pozdravil je posebno še v Ptujjski skupini včlanjene gg. juriste, ki bodo vsled zanimanja za naš pokret kot koncipijenti in bodoči šefi na ta način spoznali naše težnje ter iste — ako ostanejo zvesti načelom — tudi potem primerno vpoštevali.

V svojem izbranem govoru je omenil in pozdravil ustanovitev Društva odvetniških in notarskih uradnikov za ljubljansko oblast, ki se je po dolgem času ravno na današnji dan v Ljubljani zopet ustanovilo ter je našteval zasluge nekaterih predsednikov predvojnega društva v Ljubljani, zlasti tov. Josipa Christofa.

Pohvalno je omenjal Zvezo in nje predsednika tov. Val. Urbančiča, kojemu gre v prvi vrsti zahvala, da se vrši danes v Ljubljani ustanovni občni zbor naših ljubljanskih kolegij.

Nato je razpravljala o pomenu in važnosti »Delavske zbornice«, zlasti z ozirom na naš stan ter o volitvah v to zbornico.

Vzajemno in neutrudljivo moramo delati na to, da pridejo zastopniki našega stanu v to za naš stan važno institucijo.

Delavsko zbornico bo treba naprositi, da z ozirom na današnjo brezposelnost, ki se bo v bodočem času v naši stroki najbrž še povečala, pri pristojnih mestih ukrene primerne korake, da se ne bo več sprejemalo v odvetniške in notarske pisarne penzionistov in pisarniških moči pod 18 letom, da se zlasti obvarujejo dosedanja mesta že nastavljenemu uradništvu.

Razpravljala je nadalje o legitimacijah uradnikov-nejuristov ter ožigosal postopanje Odvetniške zbornice, ki izdaja legitimacije nekvalificiranemu uradništvu. — Omenil je tudi, da se namerava odpraviti po odvetniških pisarnah nedeljski počitek in podaljšati uradne ure, proti čemur moramo odločno protestirati. Poročal je še o važnosti strokovnih glasil **Odvetniška pisarna in Organizator** ter pozivljala navzoče na aktivno sodelovanje in pridobivanje novih članov.

Predsednikovo poročilo se je vzelo z odobrenjem na znanje. Na to je sledilo poročilo ptujjskega odbora t. j. predsednice Nežice Illner roj. Gorškove ter blagajnika tov. Slavka Selmajer-ja. Tudi ti poročili ste bili odobreni.

Po kratki debati so bile soglasno sprejete sledeče

RESOLUCIJE:

1. Odobrujemo zapisnik 2. občnega zbora naše skupine v Ptujju, kakor je bil isti priobčen v stanovskem glasilu Odvetniška pisarna v števi 7 in 8 iz meseca septembra 1922.

2. Odobrujemo poslovanje osrednjega društva v Mariboru od II. občnega zbora t. j. 20. avgusta 1922 do danes, v kolikor se isto manaša na našo krajevno skupino ter želimo, da isto tudi v bodoče odločno zastopa interese našega stanu.

3. Pozdravljamo ustanovitev Društva odvetniških in notarskih uradnikov ljubljanske oblasti, ki ima danes ustanovni občni zbor v Ljubljani, kateremu pošiljam tovariške pozdrave z željo, da bi bratsko novo društvo globoko poseglo v stanovsko delovanje, da bi v složni solidarnosti vsa naša stanovska društva — tudi bratsko društvo slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov v Celju — stremila za emotnimi cilji ter udružila v posamezne organizacije vse naše stanovske kolege in kolegije po celi Sloveniji, da bode dobil naš stan v vseh korporacijah primerno zastopstvo, ki mu tiče sorazmerno med privatnim nameščenem vseh strok.

4. Delavsko zbornico v Ljubljani naprošamo, da ukrene pri pristojnih oblastvih primerne korake, da se v odvetniške in notarske pisarne ne bode več sprejemalo državne penzioniste ter vajence obojega spola pod 18 leti starosti, da se obvarujejo dosedanja mesta že nastavljenemu uradništvu in da se ne bode povečala brezposelnost našega stanu.

5. Odvetniško zbornico v Ljubljani naprošamo, da izdaja v bodoče legitimacije v smislu § 31. c. p. r. samo onemu uradništvu obojega spola — nejuristom —, ki zamore dokazati 10 letno službovanje po odvetniških in notarskih pisarnah, ker preti nevarnost, da bode v poštev prihajajoče uradništvo težko pridobljene pravice do sodnega zastopstva sploh izgubilo, ako se bodo izdajale tozadevne legitimacije nekvalificiranemu uradništvu. Pred izdajanjem legitimacij — ako ni 10letna službena doba dokazana — naj se obrne Odvetniška zbornica za informacije do naših stanovskih organizacij v Ljubljani, Mariboru, Celju in Ptujju.

6. Zvezo društev privatnih nameščenecv na Slovenijo naprošamo, da tozadevno intervenira pri Delavski zbornici v Ljubljani ter naj bode odločna zastopnica

našega stanu in pripomore našim sklepom do veljave.

Tudi jo naprosimo, da se pri razdelitvi kandidatur pri bodočih volitvah v Delavsko zbornico ozira na naš stan, da dobi isti v Delavski zbornici primerno zastopstvo.

7. Odločno protestiramo proti nezaslišani nameri odprave nedeljskega počitka in podaljšanja sedaj veljavnega delavnega časa ter **naglašamo**, da smo s težavnimi boji dosegli, da se po odvetniških in notarskih pisarnah uraduje 7 ur ter je nad 10letna preizkušnja pokazala, da sedemurnik povsem zadošča zahtevam pisarn in se je ta delavni čas dosedaj dobro obnesel v zadovoljstvo šefov in potrebam strank.

8. Odvetniška pisarna in Organizator naj tudi v bodočem letu izhajata ter naj bodeta odločna zagovornika našega gibanja in širitelja stanovske zavesti in discipline med vse naše kolege in kolegince, koje vabimo, da se na ta glasila naroče ter pristopijo kot člani v najbližje organizacije.

9. Delokrog krajevne skupine v Ptuj se razteza na sodne okraje **Ptuj, Ormož in Ljutomer.**

Vsi ti sklepi se odpošljejo na pristojna mesta.

Na to je sledila volitev.

Novi odbor se je sledeče izvolil:

1. Predsednik: Janko Likar, pis. razmatelj, 2. blagajnik: Slavko Selmajer, 3. namestnica gđe. Bohak Milka, 4. tajnik: Bogo Christof 5. namestnik Al. Mir, namestnica gđa. Štefka Marinčičeva.

V tiskovni odsek sta bila izvoljena: Anton Brušen, jurist in Jakob Srebotnik.

Istotako sta bila izvoljena zadnje imenovana delegatoma **Borze dela.**

Po končanem vsporedu so ostali nekateri tovariši s predsednikom v družbi do njegovega odhoda v Maribor ter se mu slednjič zahvalili za trud, ki ga izkazuje v dobrobit našega stanu.

V Ptuj, dne 21. decembra 1924.

Predsednik:

Tajnik:

Janko Likar l. r.

Bogo Christof l. r.

Parasiti!

Piger est et iners.

(Er isst sein Brot mit Sünden).

»Organisation«, glasilo odvetniških in notarskih nametščencev Avstrijske republike na Dunaju, je objavil v številki 12 ex 1924 času primeren in značilen sodni izrek pod naslovom »Parasiten«.

»Die Berliner Welt am Montag« berichtet über eine in Christiania jüngst stattgefundene Gerichtsverhandlung, deren Ausgang vom Gesichtspunkt der moralischen Pflicht eines jeden Arbeiters, einer Berufsorganisation anzugehören, höchst beachtenswert ist. Das Gewerkschaftsblatt der Strassenbahnerorganisation bezeichnete sechs unorganisierte Strassenbahner als Parasiten, worauf diese gegen den Redakteur eine Ehrenbeleidigungsklage anstregten.

Das norwegische Gericht schloss sich jedoch der Auffassung des Gewerkschaftsredakteurs an und fällte folgendes Urteil:

Die Klage wird als unbegründet zurückgewiesen mit der Begründung, dass für Menschen, die sich dagegen werden in die, ihre Interessen vertretende Organisation einzutreten, die Bezeichnung »Parasiten« passend ist.

Mi pomatisnemo v celoti ta slučaj v premišljevanje

in ošranjenosti vseh onih številnih kolegov in kolegincij, ki v večjih ali manjših skupinah ali pa posamezno še vedno »ždiho« širom naše Slovenije v brezdelju, prepuščajoč vse organizatorično delo, ves trud in denarne prispevke manjšini zavednega notarskega in odvetniškega uradništva. Ko pa slednji po trudapolnem delu z velikimi moralnimi in materialnimi žrtvami potom svojih od njih vzdrževanih organizacij izvajajo kake uspehe, so ti »parasiti« prvi, ki te uspehe v polni meri za se izkoristijo.

Ti nekolegi so ma ta način z organiziranci vred deležni povišanja plač, nedeljskega počitka, 7urnega delavnika in drugih izvojevanih dobrot, ne da bi bili sami v dosegu vsega tega le z mezincom zganili in ne da bi bili k organizacijskim stroškom le vinar prispevali.

Ali niso to pravi parasiti, ki živje na stroške svojih delavni in discipliniranih kolegov? To so one »zajedavke«, ki škodujejo našemu pokretu, slabijo naše organizacije, zanašajo med nas in v naše pisarne nered, širijo tam malodušnost, nedisciplino in omahovanje in izpodkopujejo ugled celokupnega našega stanu. Ti elementi so prava »zavora« stanovskega napredka in ona »cokla«, ob koje zede vajo v svojem stremljenju posamezniki in vse naše organizacije.

Dolžnost vseh organizirancev, zlasti pa naših strokovnih društev in Zveze je, da skušamo najpoprej poučiti te zaslepljene o dolžnostih napram samemu sebi in sobovaršem, da jih skušamo spreobrniti in spraviti na pravo pot. Kdor pa ostane vkljub naši dobri volji in samozatajevanju temu nepristopen, ostane slej kot prej naš sovražnik in škodljivec celega našega pokreta. Proti takim neprijateljem moramo v obrambo lastnih interesov ob vsaki priliki in z vsemi dopustnimi sredstvi prav energično nastopati.

Bukovčan.

Vabilo

na

V. redni občni zbor

društva odvetniških in notarskih uradnikov za obseg kraljevine SHS s sedežem v Mariboru, ki se vrši na cvetno nedeljo dne 5. aprila 1925 ob 9. uri dop.

v Mariboru v zadnji dvorani restavracije pri stari pivovarni (Halbwidl) v Jurčičevi ulici.

DNEVNI RED:

1. Pozdravi predsednika.
2. Društveno poročilo (predsednika, tajnika, blagajnika in nadzorstva).
3. Poročilo krajevne skupine v Ptuj.
4. Poročilo tiskovnega odseka, društvenega glasila »Odvetniška pisarna«.
5. Določitev članarine in naročnine.
6. Volitev novega odbora ter tiskovnega odseka.
7. Slučajnosti.

Samostojne predloge je pisмено izročiti pred občnim zborom predsedniku.

Prosimo, da se članstvo točno in polnoštevilno udeleži tega občnega zbora, na katerega so povabljeni delegati od naše krajevne skupine v Ptuj ter bratskih društev iz Celja in Ljubljane.

Maribor, dne 7. marca 1925.

Blagajnik:

Predsednik:

Tajnik:

Franjo Moškon Dragotin Gilčvert Alojz Hrašovec